

ÁFRA PIROSKA

Péntek megint...

Nyár.
Aszfaltba olvadt test.
Elképzelem...
Villanyoszlop,
forró macskakő,
a betonház poros
ablaka mögött magány.
A hamburgeres előtt,
a barnító melegben
dagadt, vigyorgó fejek.
Papírgalacsint rugdosó
lábak...
Közelség agyhalál,
szárnyaszegett álmok.
Rongyos kéregetők,
elmaradt ünnep.
Koszos váróterem.
Széken hagyott
reklámtáska.
Félbe szakadt gondolatok
kavarognak a légben.
Széttépett fotók
zsinóron lógnak.
Gyermekeket cipelő anyák:
Agapé.
Hallgatag kisfiú az ölben.
Sorsok.
Bedőlt falakon kúszó
gyilkos indák.
Jégvirágot bújtató tekintetek.

Szállkás, festetlen padon
hagyott szerelem.
Ma még nem láttalak.
Hátba lő a közöny,
véres töltényem
ruhám alatt rejtegetem.
Jól vagyok.
Tolakodó, taposó
emberek lökdösnek.
Megjött a busz, felszállok.
Fileo!

„Wellness”

Erdő mélyén, hajnali csendben
A ködfátyol álmosan fellebben.
Tündöklő fényben pompázik a táj
Ébred a lomb, és édes dalát zengi a csalogány.

Béke és harmónia illata száll,
Águkkal nyújtóznak az odvas, néma fák...
Az avarból ibolyafej bukkan elő,
Körötte páfrány, mint zöld legyező.

Kopog a fadóktor, szél furulyáz,
S a fű között lassan, kővé válnak
a kidőlt törzsek, koronák.
Roppan az ág, zizzen az éger,
könnyét hullajtja a lehulló levéllel.

Szeder és vadrózsa virágözön,
Somvirág-koszorú, gyermeki öröm.
Ember-természet, madár-virág
s ti, néma fák, őriztétek mindvégig tovább
a titkot és ezer csodát!